

**Историческата участ на българската жена през
Османското владичество и тази на корейската жена
по време на Японската окупация.
Развитие на просветата и образованието**

*Лозинка Йорданова и Джонг-Сук Уон
(Софийски университет „св. Климент Охридски“)*

I . България

*“Всеки народ почита своята старина и
ревностно я изучава
като едно от най-свещените си народни
достояния.”*

Марин Дринов

Тези думи на големия български възрожденец Марин Дринов определят ролята на народността и устойчивостта на народната историческа памет. Това се отнася особено силно за духовната страна на културата – народни песни, танци, приказки, пословици и други елементи на традицията, в които ярко се оглежда ролята на жената като крепителка на душевността на народа.

Нашата цел сега е да хвърлим поглед назад във времето и да представим историческата участ на жената, не само като създател и пазител на народната култура в ролята ѝ на майка и възпитателка, но и като участничка в организирането на

модерното просветно дело като част от стремежа на българския народ към свобода.

В своето многовековно историческо развитие България на два пъти губи политическата си независимост – първият път през 1018 г., когато пада под Византийско господство до 1185 г.; и вторият път през 1396 г., когато пада под Османско владичество до 1878 г. Това – второто робство – трае цели пет века!

Настанал политически, социален и духовен гнет, започнала дълбока враждебност на поробителя към християнската религия. Българският народ бил лишен от държава и самостоятелна църква. Останали недосегаеми обаче етническата обособеност, езикът и най-важното – неговата народна култура, духовна и материална, с която единствено можел да брани своето самосъзнание. Именно тук ролята на жената е решителна!

Пет века през Османското владичество българската жена била скритият, но най-силен крепител на вярата и народността, възпитавайки поколенията чрез своето творчество на всичко българско.

Българката ваяла своето изкуство по неписаните закони на красотата – от умениято ѝ да подреди уютно своята къща, а после да я сравни в песните си с „китка кичена”, до способността ѝ да направи гиздава премяна и да разкаже омайна приказка. Българската жена се издига до висотата на самобитен художник.

Като оценява голямата роля на жената в семейството, българският народ изтъква добрата и умна жена, като казва: “Хубавата жена е угодна на очите, а умната – на сърцето”. После

добавя заръката си към младата девойка: “За мнозина готвй, за едного постилай!”. Българският стопанин винаги се е гордеел с честността и устойчивостта на българската жена. Характерни нейни черти са непоквареност, скромност, постоянство, търпеливост в труда и покорство пред мъжа.

Тези традиционни черти на жената, като духовна крепителка на българския народ са голямо национално богатство. Те са основа и упование за възпитанието на поколенията в етично поведение и естетическо отношение към природата, която е неделима от света на човека.

В края на XVIII век, когато се организира всеобщата борба на българския народ срещу османския поробител, започва да се чувства остра нужда от образование. Тогава настъпва времето на Българското възраждане. То извежда българската жена от дома и я нарежда в редиците на българските просветители и революционери.

Отначало скрити в манастирите, които били първите огнища на просвещението за народа през Възраждането, българките дават своя безценен принос за пробудата на нов просветен дух, довел до националното освобождение на България в края на XIX век. През този период се откриват първите взаимни училища със светско образователно съдържание. На българската историческа сцена се появява великият благодетел – отец Неофит Рилски, който поставя основите на светското училище. Той е признат за патриарх на българските възрожденски книжовници и педагози. Именно той изрича праведните слова: “Училищата са толкова

потребни, колкото и църквите, ала по-рано трябва да се грижим за училищата и чак тогава за църквите. По-напред трябва да се устройват училища, а патом църкви и манастири. По-напред трябва да се напечатат на нашия български език потребните за учението книги, а после Ветхий и Новий завет”.

Тази нова роля на българските черковници през Възраждането признал през 1906 г. от трибуната на Народното събрание самият министър на народното просвещение – проф. д-р Иван Шишманов, който казал следното: “Нашето духовенство – това трябва да му се признае – е играло винаги една национална роля. То е демократично и ще остане такова, ако го не изместим сами от правия път!”

През XIX век масово се откриват нови светски училища. Там наред с модерното знание прониква и народната култура на миналите поколения – традиционните празници и обичаи.

Първото светско училище в България било открито през 1835 г. След него се заредили много нови училища по всички краища на етническата територия на българите, направени според идеите на Неофит Рилски и Васил Априлов. Този бърз темп на създаване на светски училища около 50-те години на XIX век бележи над 200 начални училища. Появяват се и девическите училища, което е забележително за времето си. Първото било в град Плевен през 1840 г., основано от Анастасия Димитрова.

Анастасия Димитрова е първата българска светска учителка от епохата на Възраждането. Родена е в гр. Плевен, дете на бедни родители. Нейната майка била прислужница в дома на

врачанския епископ Агапий. Анастасия отначало учила при своята благодетелка – майката на епископа. По-късно, през 1836-1839 г., тя продължила образованието си в Калоферския девически манастир. Обучавала се не само при калугерките, но и при учители като Ботьо Петков, Райно Попович, Брайко Генович, под чието ръководство изучавала история, география, аритметика, граматика.

Завършилите училището девойки ставали учителки или откривали нови взаимни училища в други градове на България. Възпитаничките на Анастасия Димитрова усвоявали гръцки език. През 1845 г. при Анастасия Димитрова учели около 90 момичета от градовете Плевен, Ловеч, Троян, Търново, Враца и др. Някои от тях откривали училища в родните си градове – Свищов, Враца, Ловеч. Едни от тях били Парашкева Нейкова от Ловеч и Пелагия от Свищов. Докато някои от новосъздадените светски девически училища възниквали по почин на гражданите или на отделни просветни дейци, във Враца и по други места ученичките на Анастасия Димитрова сами раздвижвали и тласкали напред девическото образование.

След като през 1852 г. се омъжила, Анастасия Димитрова напуснала училището. Тя, както и бившата ѝ ученичка Мита Гегова, започнала да преподава частно в дома си на около 10 девойчета. Посветила на педагогическата дейност повече от 50 г. от живота си. Твърде набожна, Анастасия Димитрова отишла на поклонение в Йерусалим, където приела монашество под името Ана и скоро след това напуснала този свят.

Енергична и също толкова видна учителка била една от първите ревнителки на девическото образование в България, известна като Цвета (Кета) Кръстенякова.

Но най-знаменитата българска просветителка като че ли остава Неделя Петкова Караиванова, запомнена от признателния български народ като Баба Неделя. Тя е незабравима българска учителка и революционерка, която има голяма историческа роля в българското просветно дело.

Неделя Петкова е родена през 1826 г. в гр. Сопот. Моминското име е Неделя Делюва Гульова. Неделя получила елементарна грамотност по взаимоучителната метода в Сопотския девически манастир. Сетне по препоръка на видния просветител Найден Геров тя станала учителка в новооткритото девическо училище в гр. София (1858-1861 г.), където работила със Сава Филаретов. По-късно била учителка в Самоков (1862-1864 г.), Кюстендил (1864-1865 г.), Прилеп (1865-1866 г.), Охрид (1868-1869 г.), Велес (1870-1871 г.).

В гр. Прилеп Баба Неделя организираща за първи път честване на празника на Светите братя Кирил и Методий, а във Велес се включила в местния революционен комитет. След като разкрили участието ѝ в комитета, тя била изгонена от града, но с подкрепата на Зографския манастир основала смесено българско училище във Вардарския квартал на гр. Солун (в днешна Гърция). Участвала в борбата на местното българско население срещу гъркоманите, създала женски и благотворителни дружества,

съдействала за изпращането на български девойки на учение в Русия.

След Освобождението Баба Неделя живяла в Кюстендил (1878 г.), а през 1879 г. се заселила в София. През 1883 г. се установила в Ракитово и работила за просветата на чепинските българи. Починала е в София на 1 януари 1894 г.

Неделя Петкова е майка на Станислава Караиванова-Балканова. Двете – майка и дъщеря – ушили знаме, с което било обявено Разловското въстание в областите Малешево и Пиянец (в Североизточна Македония) през 1876 г. като част от Априлското въстание. Дъщерята се омъжила за най-малкия вуйчо на апостола на българската свобода Васил Левски – Петко Караиванов (брат на майка му Гина).

В манастира в родния град Сопот на Баба Неделя съществувал скрипторий за преписване на църковна книжнина, а също и иконописна школа за монахини, която действала до 30-те години на XX век.

Този манастир е описан от патриарха на българската литература Иван Вазов в неговите по-големи и известни произведения: „Под игото”, „Нова земя”, „Чичовци”, „Хаджи Ахил” и др.

Днес морският нос Неделя на остров Ливингстън в Антарктика е именуван на Баба Неделя Петкова.

Друга известна българка възрожденка с огромен принос в просветното дело е д-р Анастасия Желязкова, родена през 1845 г. Известна спиритистка и теософка, родом от гр. Варна, тя е една

от първите ученички на учителя Петър Дънов. В нейния дом се събрала Веригата на Учителя през 1906 г. Била председателка на Женското благотворително културно-просветно дружество „Майка” от 1892 до 1897 г.

Д-р Анастасия Желязкова изучавала спиритическа и теософска литература, превеждала от френски език книги на Фламарион и Ч. Летбитър, пишела неголеми спиритични статии, отпечатани в редактираното от д-р Георги Миркович в гр. Сливен списание „Нова Светлина”. Тази жена била необикновена личност, съчетаваща по неповторим начин милосърдие, мистицизъм и обществена храброст. Починала през 1931 г. в родния си град Варна. На нейното име днес е именувана улица във Варна.

Незабравимо е и името на Райна Попгеоргиева – също бележита историческа личност, ушила революционното знаме на Априлското въстание през 1876 г. По историческа висота до нейното име застава и това на Баба Тонка Обретенова – майка на революционери, смела българка и възпитателка на герои, чийто синове са почитани български имена. Най-прославено и в същото време най-скромно е името на друга голяма българка – Баба Съба, майката на великия български писател Иван Вазов. За нейния живот не се знае почти нищо, ала за нейния принос във възпитанието и образованието на най-големия български талант говори собственото му творчество:

БЪЛГАРИЯ И КОРЕЯ, 2012

*Душата ми от теб научи да мрази, да обича
страстно, от твоята душа засучи любов към
всичко тук прекрасно.*

*Ти ме роди, но ти ми даде и светлото, що в теб
блещеше, ти и човека в мен създаде – ти два
пъти ми майка беше!*

Иван Вазов, 1919 г.

Видните български учителки, някои от които са завършили в чужбина (Русия, Австрия, Германия), преподавали през Възраждането – преди и след Освобождението от Османско владичество – преди всичко основни знания по граматика, нравоучение, хигиена, физика, география, аритметика и пр., ползвайки преводна и нова българска учебна литература. Българското образование се развивало върху европейски научни принципи и модернизирало културния живот в градовете Габрово, Ловеч, Шумен, Плевен, Котел, Елена, Русе, София, Горна Оряховица, Стара Загора, Пловдив, Варна, Враца, Копривщица, Велес и др. До Освобождението броят на девическите училища достигнал 90! Най-често те били организирани и покровителствани от духовни лица или манастири.

Първите български жени-интелектуалки се посвещавали на родолюбивото просветителско дело. Без да жалят сили, младост и знания, те бързали да заличат завинаги петте века духовно унижение и изостаналост. Просветното дело се развивало бързо с помощта на българските дарители. Списъкът на техните имена е

дълъг, но тук ще посочим само няколко: Иван Денкоглу, братя Евлоги и Христо Георгиеви, Иларион Макариополски, градинарите Димо и Марко, пастирът Кръстьо, сирачето Христо Узунташев от Кукуш и много други...

Създавали се и българските читалища – най-самобитният просветен институт в България. Основало се първото българско женско дружество в гр. Лом през 1857 г. Мисията на тези нови институти била да се получи добро научно образование на всички българи, включително и на жените.

Наред с модерните светски науки в живота на българските възрожденци се предавала и прастарата традиция на обичаите и обредите. В тях са заложили морално-етичните норми на добро патриархално поведение, свързани с отглеждането и възпитанието на децата и с тяхното по-нататъшно участие в обредността и колективния живот на народа. Тези норми са изключително важна част от културно-образователния комплекс. Предаването на традиционните духовни и материални ценности се извършвало в същата последователност, в която преминавал жизненият цикъл на човека от раждането му, през съзряването му до сватбата.

С казаното дотук ние открихме вратата на познанието към българските жени-интелектуалки и заедно с това към една традиционна ценностна система, която е проявена най-ярко в българското народно творчество, създавано от жената – майка и съпруга, майсторка, певица и разказвачка, учителка. Всичко това, до което се докоснахме тук, е глас от вековете, който ни прави

съпричастни към поетичната представа на българите за света, националната история, природата и ролята на жената в културата, която сме наследили.

II. Корея

1. Състояние на образоването при жените, преди падането на Корея под японското робство

Господстваща образователна философия през това време е на базата на конфуцианството. По това време територията на Корея е разделена на няколко териториални области. В областта „Гогурьо”(AD 372) образованието се провежда в училище „Техак”, в област „Синла” е в „Гукхак”, в област „Горьо” е в „Гукжагам”, а във времето на „Джосън” институцията е за по-висше образование „Сонгюнгуан”, а за начално образование се използва домашно обучение под ръководството на преподавател в почти всяко населено място. Това продължава до 19-ти век.

Но от тези образователни институции се възползват само момчета и младежи. Това продължава до началото на Модернизацията, но не всички младежи могат да се обучават. Образованието е достъпно само за елита. Поради тези причини девойки нямат достъп. Те се образоват само в рамките на семейството, както се ограничават в полезна информация в духа на Конфуцианството без светски елементи.

След приемането на „Джомисухотонгсангджойак” през 1882г. започва Модернизацията, която отваря мирогледа на хората към света и се появява нужда от личности с ново съзнание, между

които има и жени. Първа между всички е мисионерката „Скрентън“, която основава школата „Ихоахакданг“. По същото време много мисионери се включват в просветното дело, започва всеобщо издигане на учението и жените участват в процеса.

Досега те са възпирани от господстващите възгледи, но в процеса на Модернизация, под влиянието на християнските мисионери, вярата се усилва, жените лекуват болните си души, пренебрежението и активират потенциала си. Правителството под влияние на династията „Джосън“ приема документа „Еълсанъкйак“ през 1905г. и спонсорира женското образование с приоритет. За да се спре проникващото японско влияние.

С финансовата помощ на видната корейка „Оъмгуиви“ се създава първото девическо частно училище „Джинмйонг“, а през 1908г. На правителството въвежда държавно девическо училище.

Става ясно, че женското образование в течение на времето започва първо от християнските мисионери, последвано от видни личности с финансови възможности като „Джин-мйонг“ и стига до включване на жени с по-висока степен на образование като „Донг-дък“.

Все повече жени се вдъхновяват да учат и да продължават към висше образование, засилва се еманципацията на жените, което води до защита на националния сувернитет.

2. Женското образование по време на японското робство.

Засилената роля на корейските жени влияе зле на поробителите и японците правят всичко възможно да намалят това влияние чрез политика на потискане, като по този начин взема контрол над цяла Корея. Един японски инспектор от това време съобщава:

„Ролята на женското образование в Корея, като стимул е много голяма,

по-съществена от ролята на мъжете.

За да засилим нашето икономическо и социално влияние в страната, трябва да имаме предвид високата роля на жените……Тяхната роля в семейството е равносилна на ролята на мъжете в обществото.

Трябва да ги използваме за постигане на нашите крайни цели.

Нужно е японски преподавателки да се включат активно, да следят развитието на женско образование, да влияят от семейството до висшето образование и да продължават контакти с изявени образовани жени от Корея, за да ни влияят. Още веднъж подчертавам голяма важност на корейското женско образование.”

Основната политика на Япония за корейското женско образование е жената да е „Хюнмоянгчъ”, което означава мъдра майка и послушна съпруга. Целта е жените да канализират емоциите си само в тази посока, да ограничават влиянието си в семейството, на децата и да доближат психиката на корейските и

японските жени само в тази сфера. Чрез асимилация, дискриминация и опростяване, по-лесно се постигат целите – образованието да не се намесва в светския живот, а да остане в рамките на базата на Конфуцианство, за да се трансформира по-близо до японския начин на живот.

Докато през Модернизацията се премахват много от формите на дискриминация на жените в Корея, то по време на Робството това се отрича, а се набляга на патриархалните отношения в семейството и наследствената система за приоритет на мъжете.

Това връщане назад, но полезно се контролира и се колонизира . Потиска се женската Модернизация и възможността жените да станат лидери за национално движение. Това е много ефективен начин да се поддържа дискриминация, като се ограничи системата на женското образование, в рамките на семейството.

През 1911г. е издаден първият корейски образователен указ за промени в корейската образователна система, която да произвежда ниско качествени работници без претенции, които да работят в японската икономика, а Япония да увеличава инвазията си към други съседни страни. Засилено е умението на японски език, етика морал, застъпени са повече практически дисциплини, а за момичетата шиене и занаятчийство.

През 1915г. се създават правила за частните корейски училища, с цел да се ограничи създаването на против японски движения. По тези причини от 1418 частни училища до 1910г. Те

намаляват на 463 училища през 1919г. Въпреки репресиите, ентузиазмът на нацията не намалява.

През 1922г. излиза вторият корейски образователен указ. Целта е изравняване на корейското и японското образование, затова добавят дисциплини като японска история и география. Откриват първият университет на Корея, който е под егидата на Япония и намаляват възможности от създаване на истински корейски университет. По това време в горната степен на девическите училища процентът на часовете за изучаване на японски език стават 18,67% на седмица. Японките, които учат в корейските училища през 1920-те години са 30%, а през 1930-те години те достигат 50%. Докато броят на корейките едва достига 1% до самия край на робството. Същото е положението и в създаването на горен курс на девически училища. За японките държавните висши училища до 1925г. са 20, до 1937г. са 30, а за корейките до средата на 1920-те години са 2, а начално на 1930-те години са седем.

През 1938г. излиза третият корейски образователен указ. В нея се забранява използването на корейски език, като официален в учебните заведения и всекидневния живот. В областта на женското образование настават промени. Набляга се на практическите умения 27 часа на седмица се учи детска педагогика във връзка с обучението на децата вкъщи, домакинството и шиене. Корейският език се учи като избираем. Закриват се много християнски училища, защото мисионерите, които се обучават там отказват „Синсачамве”, това оказване на

почит към многобройните паметници на японски владетел, като на Бог.

През 1943г. излиза четвъртият корейски образователен указ, с която се съкращава периода на обучение на младежите, за да свършват по-бързо и да ги използват като войници от японската армия. Корейският език не може да се изучава дори избираемо.

3. Дейност на жените и тяхната роля през робството.

Въпреки, че целта на женското обучение основно е „Хюнмоянгчъ” то има преходен характер. Но това образование въздейства на жените за създаване на женско движение срещу робството.

През 1898г. създава „Чаняангхое” първата феминистка организация на корейските жени, която създава най-първото корейско основно девическо училище. През 1907г. се създава „Гукчевосангундонг”, национално движение за погасяване на дълговете, в което се включват – отначало жени от по висши класи, по постепенно се увеличават все повече участнички предимно от тези, които се обучават в християнски учебни заведения.

По-важни дейности са:

Първо създаденото женско движение „ Чаняангхое” още преди робството продължава своята дейност и около 1907г. прераства в „Гукчевосангундонг”. Когато движението е оглавявано от мъже, те казват, че ако мъжете спрат да пушат цигари до 3 месеца може да се върне дълга на Корея към Япония.

Тази идея харесва на жените и добавят, че ако всяка жена върне на държавата по един сребърен пръстен, то за 1 месец може да се върне същия този дълг само с женско участие. Както вече казахме през 1910-те г. с изключение на няколко училища в Сеул, почти всички женски училища из страната са ръководени от християнски мисионери. Голяма част от студентките, които завършват тези училища или продължават образованието си в чужбина, завършват в тях като преподавателки. Те първи заемат обществени длъжности и тяхната роля е на пионери лидери жени. Които водят тайна агитация в полза на националните корейски идеали, като започват в часовете да се обучават как да бродират цветето „Мугунгхоа”, което е национален символ на Корея, подобно на българската роза и в часовете тайно и завоалирано агитират в полза на Корея и по часовете по западна история се преподава корейска история, което е забранено. Така насърчават националното съзнание на своите ученички срещу поробителите. Такова активно национално движение възниква и в девическите училища, като например „Имунхое” и „Сънгмунхое” на училището „И-хоа”, „Сонгджукхое” на училището „Сунг-ъи”, „Гонгджухое” на училището „Ги-джън”. От „Сонгджукхое” възниква по-късно тайна организация срещу поробител. Благодарение на тяхната дейност се подготвя основата на голямото национално движение наречено „1-ви март движение” през 1919г. Жени, които са работили в Япония и Китай, добре образовани се връщат в Корея и активно участват в движението, като наблягат на преодоляване на религията между половете.

Заради ограничаването против японската дейност работата на движението не продължава дълго. Въпреки това искрата от огъня за свобода е запалена и желанието за продължаване и повишаване на женското образование. Но четирите заповеди на поробителите ограничават и намаляват възможностите да учат в училище. Тези пречки мотивират създаването на движение за женско образование.

През 1920г. от Америка, където е завършила образование се завръща „Чамириса”, която основава „Джосънйоджагъюкхое”(Joseon Women Education Association) организация за корейско женско образование. В нея се събират жени, които нямат нужната степен на обучение, за да учат и вечер, след като приключат с домашните си задължения към семейството, учат подпомагане от организацията. През 1921г. в Корея се завръщат за лятна ваканция студентките, които следват в Япония. Те организират летни курсове за жени из цялата страна, като действат активно.

По това време в Корея нахлуват нови идеи. Корейските активистки се разделят на две групи – националистки и социалистически. За да спре разединението през 1927г. се създава „Гънхое”организация на обучението. Интелектуалки с високо образование, които са активни деятелки са Хоалан Ким, Ионгджун Ли, Чилсънг Чънг. Те излизат с призив, в който обясняват причините за обединението:

*Досега в Корея съществуват много движения, някои от които са близки, други по-далечни, но няма едно движение от една точно определена цел. Нашата цел е да обединим всички движения в едно цяло, за да действаме с истинската си пълна сила. Стани! Ела при нас! Да се съединим!
На борба корейки! Бъдещето е наше !*

Това движение започва с идеята за освобождение за жената, но прераства в идея за освобождение на Корея, а от там и на света. Те изтъкват японската експлоатация и се борят за правата на женската личност не само в Корея, но и в света. Това движение доказва повишаване на нивото на женското съзнание. Дейността на такива женски организации не може да продължава много, но в резултат на тяхната работа жените получават самочувствие за своята значимост и променят отношението си към обществото и държават.

Въпреки, че идеологията им не е на най-високо ниво, вече се разпада традиционното общество, като се поставя основата на борбата за правата на жената.

4. Заключение.

Няма значение дали на изток или на запад началото на движението за женското освобождение се слага с образованието. Разбира се, че когато не съществуват женски училища и места за образование, девойките се обучават в семейството.

В общество, в което рязко е разделено на вътрешно и външно момичетата научават от майките си тези полезни неща, които ги водят по женския път... но по този начин кръгозорът им не излиза по-далеч от семейството. След проникване на идеята за равенство между половете се променя съзнанието. Жените започват да настояват за равни възможности и искат да учат наравно с мъжете и да живеят равноправно.

Всичките мъки, неволи, тегла, унижения и онеправдания на жените през годините не убиват желанието за борба, не спират с волята за изява.

Както българките, така и корейките започват промените първо в къщите си, с децата си, с мъжете си, но излизат от дома и узряват за по-голямо движение, обединение на силите за обща борба до победа.

Цитирана литература

Димитров 1987: Димитров, Ангел. Училището, прогресът и националната революция. Българското училище през Възраждането. София, 1987.

Йорданова 2002: Йорданова, Лозинка. Изкуство и народни обичаи. София, 2002

Lee 2004 : Yoongap Lee, Change and problem of life for women under Japanese rule, Gyeongbuk women's history Press

Yoon 2009 : Jeongran Yoon, Christian women's life and movements for the education of women in the late Yi Dynasty, 11th Women and History

Kim 2010 : Suyeon Kim, The education and social activity for women in the Japanese colonial period, Jeonnam national uni.

Kim 1976 : Yungchung Kim, Women of Korea(A history from ancient times to 1945), Ewha womens uni. Press

Park 2001 : Yongok Park, Korea Women's the historical context of the modernization, Jisik-sanup publications co.

Park 1996 : Yongok Park, Korea women's independence movement history, Jisik-sanup publications co.

<http://newwoman.culturecontent.com>

Abstract

Lozinka Jordanova and Jong Suk Won

The Historical Fate of Bulgarian Women during the Ottoman Domination, and the Fate of Korean Women during the Japanese Occupation.-Development of cultural Enlightenment and Education

The education of women begun since the flowering times underwent great changes during the colonial period. At this period in time, there emerged more new women who exercised s social influence. Since the Japanese annexation of Korea in 1910, Japan implemented colonial educational policies with values and intentions that were different from general education based on the Act on Education in Cho sun. The Japanese imperialism regarded women as people who were more accessible in terms of social inclusion than men and tried to inculcate

women with regulations such as the mind for the state and to cultivate them as good subjects to Japanese imperialism. They thought that this would change children to be obedient and assimilated to Japan. In other words, they attempted to fulfill their colonial intents such as assimilation and obscurantist policies through households and as a way, they focused on women. Policies for education of women under the Japanese rule were for re-production of the traditional female figure, a good wife and wise mother, in a modern appearance. Thus, it aimed to cultivate female virtues and distortion of education for women was inevitable. Courses were centering on practical education such as household works and sewing.

Increase of interest in education for women and foundation of educational institutions for women since the enlightenment period enabled women to experience modern education and resulted in changes of self-awareness, professionalism, and further, awareness of the society and state of women.

The modern awareness of women was expressed especially through women's movement. Women founded organizations, led movements for enlightenment and education for women as well as independence movement against Japan, and also promoted campaigns for the rights of women.